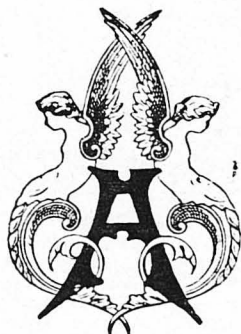

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ ὁ καθηγητὴς ἔφερε τὸ χεῖρ
τον στὸ πρόσωπό του. Ἦταν καταμα-
τωμένος!...

— Φοίχη!... μουρμούρισε.

Καὶ ξανάτε σὲ λίγο :

— Ἐπορεύατε Θεέ, σ' εὐχαριστῶ!

Τὸ ἀπαίσιο νυχτοπούλι ἀποτειράθηκε
νὰ μὲ τυφλώσῃ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν σφι-
φογυρῶς κοντὰ μου, γι' αὐτὸ μὲ πα-
ρακολουθεῖ τόσες νύχτες τώρα... Κα-
ταλαβαίνω... ναι, καταλαβαίνω ποῖος
διάβολος τὸ στέλνει... Ἐχῶν δῆλον οἱ
φίλοι μου νὰ μοῦ τηλεγραφῶσουν... Ἄς
φτάσω κοντὰ τους καὶ τότε ἴα θὰ
τελειώσουν κατ' εὐχὴν...

Συγχρόνως ὅμως μὰ θλιβερὴ σκέ-
ψη πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του, ποῦ τὸν γέμιζε ἀγωνία : Ζούσαν ἀραγε
οἱ φίλοι του; Ἐχῶν κατορθώσει νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τοὺς κινδύ-
νους ποῦ τοὺς τριγυρίζαν στὰ καταραμένα αὐτὰ μέρη;

Θὰ τοὺς εὕρισκε ζωντανούς στὴν Ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας ἢ θάβρι-
σκε μόνο τὰ κομμάτια τους σπαραγμένα ἀπὸ τ' ἀγρίωμα;
Ὡ, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἓνα
τέτοιο ἔγκλημα, μὰ τέτοια ἀδίκια!...

Ἡ σκέψις αὐτὴς καὶ τὸ ξαφνικὸ περιστατικὸ ποῦ τοῦ εἶχε συμ-
βεῖ, ἔκαναν τὸν Βάν Ἐλισγγ νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ δέντρο, πρὶν ἀκόμα
ἐπιμερόσει. Ἦταν νευρικὸς καὶ ἀνήσυχος πειὰ.

Ἐλκετε νὰ συναντήσῃ τὸ ταχύτερον τοὺς φίλους του. Θὰ περ-
πατοῦσε ὅλη μέρα, χωρὶς νὰ σταθῇ στιγμὴ, θὰ τοὺς ἀναζητοῦσε καὶ
συστόμενος ἔστο στὴ γῆ μὲ τὰ χεῖρα καὶ μὲ τὰ πόδια...

Μὰ ἄλλοίμονο!... Πέρασε καὶ ἡ μέρα αὐτὴ, χωρὶς νὰ κατορ-
θῶσῃ τίποτε.

Ὁ ἥλιος εἶχε πειὰ βασιλέψει.

Σκοτεινιάζε...

Τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο εἶχε σταθεῖ ὁ καθηγη-
τὴς κατάκοπος, ἦταν βραχώδες. Σέρφιζα σ' ἓνα
μεγάλο βράχο ἵπτηχε τὸ ἀνοιγμὰ μᾶς στη-
λιάς.

Ὁ Βάν Ἐλισγγ τρύπωσε μέσα καὶ τὴν ἐ-
ξέτασε μὲ προσοχὴ. Φοβόταν μήπως ἦταν κα-
ταρῆμιον ἀγριμῶν. Μὰ δὲν παρατήρησε ἐντυ-
χῶς τίποτε τὸ ὑποπτό καὶ ἀποφά-
σισε νὰ διανυχτερέσῃ μέσα σ' αὐ-
τὴ, φράσσοντας τὸ ἀνοιγμὰ τῆς μὲ
κλαδιά δέντρων.

Εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ κό-
βῃ κλαδιά θάμων, ὅταν ἄκουσε
ἀρκετὰ μακριά, γαργίσματα σκύ-
λου.

Ἡ καρδιά του χτύπησε δυ-
νατά.

Ἀφουγκράστηκε μὲ προσοχὴ
καὶ ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφιστικῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ναί, δὲν ἔκανε λάθος. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ κανενὸς ἀγριμῶ. Τὰ
γαργίσματα ποῦ ἄκουγε, ἦσαν γαργίσματα σκύλου. Ἀρχίσει τότε
νὰ σφριζῆθῃ δυνατὰ καὶ νὰ φωνάζῃ, κλαίνοντας τὸ σκυλὶ κοντὰ του.

Θὰ ἦταν ὁ σκύλος κανενὸς κνηγού, ὅπως ἔλιπε, κανενὸς ποι-
μένους ἴσως...

Τὰ γαργίσματα ἀκούστηκαν σὲ λίγο πρὸ σμά. Πλησίασαν δια-
κῶς πρὸς τὸ μέρος ποῦ βρισκόταν.

Ὁ καθηγητὴς ἐξακολούθησε νὰ σφριζῆ. Κι' ἔξαφνα εἶδε νὰ
ξεπροβάλλῃ μπροστὰ του ἓνας μεγαλόσωμος σκύλος, ὁ ὁποῖος μάλιστα
τὸν εἶδε, στάθηκε καὶ ἄρχισε νὰ κουνιᾶ τὴν οὐρά του.

Ὁ καθηγητὴς περιμένει νὰ ἰδῇ νὰ ξεπροβάλλῃ κανέναν κνηγός,
κανέναν χωριάτη τῶν μερῶν αὐτῶν, μὰ δὲν φαινόταν κανεὶς.

Τὸ σκύλος ἦταν αὐτὸς τότε;

Ἀπὸ ποῦ οἰδοῦναι καὶ γιατί ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ;

Μὴν ἔξεροντας τί νὰ κάνει, ὕστερα ἀπ' τὴς περιπέτειες καὶ τοὺς
κινδύνους ποῦ πέρασε, κίτταζε τὸ σκυλὶ μὲ δισταγμὸ, μὲ ὑποψία...

Ἐκείνῳ, ἀντιθέτως, πλησίασε σιγά—σιγά κοντὰ του καὶ κάθησε
μπροστὰ πόδια του.

Ὁ Βάν Ἐλισγγ ἠσύχασε.

Τὸ σκυλὶ φαινόταν ἤμερο. Μποροῦσε νὰ τοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη.
Ἦταν γι' αὐτὸν ἓνας καλὸς σύντροφος πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα
θὰ ἐληροφοροεῖτο ἴσως ἀπὸ ποῦ εἶχε ξεκινήσει καὶ πῶς εἶχε περ-
πλανηθεῖ ὡς τὸ μέρος ποῦ βρισκόταν. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φαν-
ταστῇ πῶς τὸ σκυλὶ αὐτὸ ἦταν ὁ ἀφοσιωμένος μας Πιστός, ὁ ὁποι-
ος τὸν εἶχε μισήσει μὲ τὸ μοναδικὸ ἐνστικτὸ του καὶ εἶχε τρέξῃ
κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ κοντὰ μας.

Εἶχε νυχτώσει πειὰ.

Βαθὺ σοχαδὶ ἀπλωνότανε ὀλόγυρα.

Οἱ λύκοι καὶ τὰ τεσσάρια εἶχαν ἀρχίσει τὴ νυκτερινὴ τους συ-
ναυία, σκούζοντας ἀταίσια.

Ὁ Βάν Ἐλισγγ ἐξέτασε τὸ ὄπλο του καὶ μπῆκε στὴ σπηλιά.

Ὁ Πιστός τὸν ἀκολούθησε καὶ πλάγιασε στὰ πόδια του.

Ἀπόλυτὴ ἠσυχία ἐπικρατοῦσε γύρω...

Βέβαιος πῶς ὁ σκύλος θὰ τὸν ξυπνοῦσε, ἀν παρουσιαζόταν ὁ ἐ-
λαχιστος κίνδυνος, ὁ καθηγητὴς κοιμήθηκε τὴ νύχτα αὐτὴ βαθεῖα
καὶ ἀναπαυτικά.

Δὲν ξύπνησε παρὰ τὸ πρωί. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε
ἔξω τὸν ἥλιο ποῦ εἶχε ἀνατείλει πειὰ, παραξενεύτηκε.

Ὡστε ἡ νύχτα εἶχε περάσει ἠσυχά.

Ὁ Πιστός λιαζότανε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ὁ Βάν Ἐλισγγ τὸν πλησίασε καὶ τὸν χάιδεψε. Κατὰ τοῦ ἔλεγε
μέσα του πειὰ πῶς τὸ σκυλὶ αὐτὸ θὰ τὸν ὀδηγοῦσε στὸ τέρας τοῦ
ταξιδιοῦ του, στὴ σωτηρία.

Καὶ πραγματικὰ ἔτσι ἔγινε.

Μόλις ὁ καθηγητὴς ἐτοιμάστηκε νὰ ξεκινήσῃ, ὁ Πιστός τὸν τρα-
βῆξε ἀπ' τὸ παντολὸν καὶ τὸν σταμάτησε.

Ὁ Βάν Ἐλισγγ δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχὴ τί ἐσήμαινε αὐτὸ καὶ
θῆλανε νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του πρὸς τὰ δεξιά. Μὰ ὁ Πιστός δὲν
τὸν ἀκολούθησε ἔξω. Εἶχε ἀπομείνει στὴ θέσι του γαργίζοντας πα-
ράξενα, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τ' ἀριστερά.

Ὁ καθηγητὴς ἄλλαξε τότε κατεύθυνσι, περιέργως νὰ δῇ τί θὰ κά-
μῃ τὸ σκυλὶ.

Ὁ Πιστός δὲν δίστασε πειὰ καθόλου. Ἄφησε ἓνα χαρούμενο γα-
γισμα καὶ τραβῆξε μπροστὰ.

Ὁ Βάν Ἐλισγγ εἶχε μαντέψει πειὰ τί συνέβαινε. Κι' ἀκολούθησε
τὸ σκυλὶ, βέβαιος πῶς θὰ τὸν ὀδηγοῦσε κοντὰ σ' ἀνθρώπους, σὲ καμ-
μὰ ἀγορξία ἴσως.

Δὲν φανταζότανε ποτέ, ὅτι τὸ σκυλὶ αὐτὸ ἦταν δικὸ μας καὶ θὰ
τὸν ἔφερνε στὴν Ἐπαυλὶ τῆς Κατάρας. Γι' αὐτὸ ἔμεινε κατάπληκτος
ὅταν μετὰ πορείαν ὠρῶν ὀλοκλήρως εἶδε νὰ ξε-
προβάλλῃ ἐγὼ μπροστὰ του, εἰδοποιημένος ἀπ' τὰ
γαργίσματα τοῦ Πιστοῦ.

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἀρχερ).

Ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη γαλήνη καὶ ἐλπί-
δες. Ναί, τώρα ἐλπίζω. Δὲν θ' ἀφήσουμε τὰ κόκ-
καλά μας στὰ καταραμένα αὐτὰ μέρη, θὰ ξανα-
δῶ τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι στὸ Λονδίνο, τοὺς
συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας.

Τὸ πόδι τοῦ καθηγητοῦ Βάν
Ἐλισγγ πηγαίνει καλύτερα. Μπο-
ρεῖ πειὰ νὰ κινήσῃ περιπάτους γύρω
ἀπὸ τὴν Ἐπαυλὶ, χωρὶς νὰ ποῖ κα-
θόλου, ἐνῶ ὅσο νὰ φτάσῃ κοντὰ
μας ὑπόφερε πολὺ, σερνόταν σχεδὸν
στὴ γῆ, δὲν περπατοῦσε...

Τοῦ ἀφηγηθήκαμε ὅλες μας τὴς
περιπέτειες τὴν ἐπομένη τῆς ἀφι-
ξῶς του, καταλεπτῶς.

Τὴς ἄκουγε προσεκτικὰ, βυθισμέ-
νος σὲ σκέψεις, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, χωρὶς νὰ μᾶς διακόπτῃ.

Ὅταν τοῦ κάναμε λόγο γιὰ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βλαδιμήρου
Χάιντενιτς, ζήτησε νὰ τὸ διαβάσῃ ἀμέσως. Τοῦ τὸ δώσαμε καὶ ἔμεινε
ὅλη τὴ νύχτα σχεδὸν ξάγρυπνος, βυθισμένος στὴ μέλη.

Τὸ πρωὶ ποῦ ξυπνήσαμε, τὸν βρήκαμε σπρωγμένον κιάλας. Δὲν εἶχε
κλείσει μάτι καὶ φαινόταν ἐξαιρετικὰ νευρικός. Ἐκωθε βόλτες ἔξω ἀπ'
τὸ περίπτερο, μουρμουρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια.

Ὅταν τὸν ἐκάλεσα νὰ πάρομαι τὸ σοῦϊ, κάθησε στὸ τραπέζι ἀμί-
λητος. Καὶ μόνον ὅταν τὰ κορίτσια βγήκαν νὰ περπατήσουν στὸν κή-
πο καὶ ἔμειναν μόνον μας, σήκωσε τὸ κεφάλι του, κάρφωσε τὰ μάτια
του πάνω στὸν Ἰωνάθαν καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ μιλήσουμε, ἀγαπητέ μου φίλε.

— Αὐτὴ εἶπε καὶ ἡ δικὴ μου ἐπιθυμία, καθηγητὰ μου, ἀποκρίθηκε
ὁ Ἰωνάθαν. Εἴμαστε μόνον. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Σὰς ἀ-
κούω...

Μὰ ὁ Βάν Ἐλισγγ δίστασε. Γύρισε τὰ μάτια του σὲ μένα καὶ ξα-
νακόνιτταξε τὸν Ἰωνάθαν. Ὁ Ἰωνάθαν κατάλαβε.

— Καθηγητὰ μου, εἶπε, ἡ Μίνα τὰ ξέρει ὅλα. Εἶνε θαρραλέα καὶ
ψυχραμῆ, ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δισταζομε πειὰ γι' αὐτὴ. Μὴν
ἔξεχνάτε ἔξ ἄλλου τὸν ῥόλο τῆς, ὅταν ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια εἶχαμε
νὰ κάνουμε μὲ τὸν τρομερὸ Δράκουλα. Ἡ Μίνα φέρθηκε καὶ τότε σάν
ἄνδρος. Ἄς τὴν ὑπολογίσουμε ὡς ἓνα τρίτο γενναῖο σύντροφό μας
καὶ ἄς μιλήσουμε ἐλεύθερα...

Ὁ καθηγητὴς ἄπλωσε καὶ μοῦφιξε τὸ χεῖρ.

— Κυρία Μίνα, μοῦ εἶπε, μὴ μὲ παρεξηγήσετε. Ξέρω τί ἀξίζει
στὴς περιπτώσεις αὐτές. Ἄν δίστασα προηγούμενος, τὸ ἔκανα ὄχι ἀπὸ
ἐλλειψὴ ἐμπιστοσύνης σὲ σὰς, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ γιὰτί ἤθελα νὰ σὰς
κατηγήσω μακριὰ ἀπ' τοὺς τρόμους καὶ τὴς ἀνησυχίας τῆς ἱστορίας
αὐτῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

